

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. Кюстендил, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, Ш-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Анд. Миленкова

при участието на секретаря Д. Й. Кирилова
като разгледа докладваното от Мая Анд. Миленкова Административно наказателно дело № 20231520200464 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано по жалба на адв. И. Н. от САК, в качеството ѝ на процесуален представител на Р. Н. Г., с ЕГН – ***** от гр. Перник, със съдебен адрес – гр. София ул. “Позитано” №8, ет.5, офис 9, против Заповед за задържане на лице № 277зз-24/22.04.2023 г., издадена от К. З. Д. – младши инспектор в РУ гр. Кюстендил.

В жалбата се съдържат оплаквания, които се поддържат и в съдебно заседание от адв. Н., за незаконосъобразност на заповедта като постановена без законово основание. Прави се искане за отмяната ѝ.

Ответникът, Полицейски орган – мл. полицейски инспектор Д., чрез представляващия го главен ю.к. Б. оспорва жалбата.

По делото е представена окомплектована преписка по атакуваната Заповед за задържане.

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна и при спазване на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От изложеното в жалбата на Р. Г. се установява, че на 22.04.2023 г., около 13:00 ч. жалбоподателят се прибрал от гр. Кюстендил към гр. Перник, където живее със семейството

си. Пътували с МПС м. "Шкода", модел "SUPERB", с рег. №*****. В автомобила освен жалбоподателя Г. пътували и съпругата му и двете им малолетни деца. В момента на спиране на автомобила за проверка водач на същия била св. Д. Г. – съпруга на жалбоподателя. Според отразеното в докладната записка на мл. инспектор Г., непосредствено преди да бъде спряна за проверка автомобила, управляван от св. Г. той е бил спрял в страни от пътя и управлявалят го до момента водач – жалбоподателя Г. се преместил на предна дясна седалка / до водача/, а св. Г. седнала зад волана и потеглила в посока – към полицейския автомобил, в който се намирали св. Г. и издалия заповедта – К. Д..

Именно това действие по смяна на места провокирало извършването на проверката от служителите на Пътна полиция. В хода на тази проверка били изискани документите както на водачката, така и на пътуващия до нея нейн съпруг – жалб. Г.. Последният отказал категорично да си даде лична карта за установяване на самоличността му, при което бил помолен да слезе и да отиде до патрулния полицейски автомобил. В хода на проверката жалб. Г. продължавал да отказва да си даде документ за самоличност. Станал агресивен и започнал да буйства, което наложило да му бъдат поставени белезници. До мястото, на което се намирали полицейските служители и жалб. Г., се доближила съпругата му – св. Д. Г., която молела да не бъде арестуван съпруга ѝ и то пред очите на намиращите се в автомобила им малолетни деца.

Със заповед за задържане №277зз-24/22.04.2023 г., издадена от К. Д. – служител на сектор пътна полиция при ОД на МВР гр. Кюстендил, жалбоподателят Р. Н. Г. бил задържан по реда на чл. 72 ЗМВР на 22.04.2023 г. в 13, 15 часа и освободен на 23.04.2023 г. в 10:30 часа. В заповедта били посочени като основание за задържане разпоредбите на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и текстово изписване: "при извършване на полицейска проверка лицето заяви, че няма да предостави никакви документи за самоличност, като с действията си пречи за извършването на проверката".

Като част от административната преписка по делото е представена докладна записка от 22.04.2023 г., изготвена от втория участък в полицейския патрул, извършил проверката - св. К. Г. и адресирана до началника на РУ Кюстендил, в която е описано, всичко случило се по време на проверката.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, а по съществото си е ОСНОВАТЕЛНА.

Със Заповед за задържане на лице рег. № 277-зз-24 от 22.04.2023г. Р. Г. е задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, "а именно за това, че на 22.04.2023 г. в гр. Кюстендил, при опит да му бъде извършена полицейска проверка, същият категорично отказал да даде документи а самоличност, като с действията си пречел

на полицейските служители да извършат проверката. Оказал съпротива, за което му били поставени белезници.

Заповедта, видно от отбелязаното в нея, е предявена на задържаното лице, като отказът му да я получи е удостоверен с подписа на един свидетел.

За удостоверяване на обстоятелството, че задържаният е запознат с правата му по чл. 72, ал. 3, 4, 5 и 6 и чл. 73 ЗМВР, на оспорващия е предоставена декларация, която той е отказал да подпише, но отказът му е удостоверен по надлежния ред, с подписа на един свидетел.

Като част от административната преписка по делото е представена докладна записка от 22.04.2023 г., изготвена от втория участник в полицейския патрул, извършил проверката - св. К. Г. и адресирана до началника на РУ Кюстендил, в която е описано, всичко случило се по време на проверката.

Описаната в ДЗ фактическа обстановка, съдът прие за доказана по несъмнен начин.

Оспорената заповед за задържане представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, но и на всички основания по чл. 146 АПК, съдът намери, че жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, а именно от полицейски орган – К. Д., заемащ длъжност "мл. полицай в сектор СПП" при ОД на МВР гр. Кюстендил.

На следващо място съдът намери, че са спазени процедурните правила при издаване на атакуваната заповед. Издадена е в писмена форма /чл. 74, ал. 1 ЗДвП/ и видно от отбелязването в самата заповед на задържания са разяснени правата по чл. 72, ал. 3 - 6 ЗМВР и разпоредбата на чл. 73 НПК.

Задължителните реквизити на заповедта за задържане са уредени в чл. 74, ал. 2 ЗМВР. В случая в оспорената заповед са посочени името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното

лице, както и правата му по чл. 72, ал. 3 6 ЗМВР. Съдът намира обаче, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон, тъй като не е посочено фактическото основание за задържане на лицето. Като правно основание за задържането на Г. е посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, а като фактически обстоятелства полицейският орган е посочил: "лицето заявя, че няма да предостави документи за самоличност, като с действията си пречи на полицейски орган да извърши проверката".

Съгласно постановките на ТР № 4/22.04.2004 г. по адм. дело № 4/2002 г. на ВАС излагането на мотиви при издаване на административен акт дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е допустим единствено когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено, че липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Така и когато органът действа при условията на оперативна самостоятелност, въпреки предоставената му от закона възможност да извърши преценка дали, кога и какво решение да вземе при осъществяване на дейност от своята компетентност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта.

Като основание за задържане на жалбоподателя издалият я полицейски орган е посочил разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, която разпоредба урежда правомощието на полицейските органи да задържат лице, което след отправено предупреждение, съзнателно пречи на полицейския орган да изпълни задълженията си по служба. В заповедта полицейският орган е посочил, че фактическото основание за задържането на жалбоподателя е отказът на жалбоподателя да предостави документите си за самоличност. Заповедта в тази част е немотивирана. Не е посочено дали е имало разпореждане от страна на извършващите проверката полицейски служители и ако е имало в какво се е изразявало то. Според нормата, посочена като нарушена: „лице което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба“ може да бъде задържано.

Какво е било разпореждането обаче от самата заповед не става ясно.

Най-сетне, доколкото задържането на лице по съществото си представлява принудителна административна мярка, с която в решителна степен се засягат правата на лицето, в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР е поставено императивното изискване до

задържане на лицето да се пристъпи едва след като след изрично отправено предупреждение, то не е преустановило действията си, с които пречи на полицейските органи да изпълнят задълженията си. В случая от доказателствата по делото не се установява такова предупреждение да е било отправяно към жалбоподателя.

Ако се следва житейската логика, описаното в мотивната част на Заповедта, сочи че с непредставянето на документ за самоличност жалбоподателят е възпрепятствал полицаите да установят самоличността му и с това е попречил на извършването на проверката.

Съдът намира, че издалият заповедта е смесил съставите на две самостоятелни основания за задържане на лице това по чл. 72, ал.1, т.2 и по чл. 72, ал.1, т.4 от ЗМВР, което е недопустимо, доколкото създава изключителна неяснота за волята на наказващия орган.

Не на последно място, следва да се посочи, че процесната заповед не е съобразена и с целта на закона, което представлява отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство (чл. 6 от АПК). Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, § 1, б. "с" от ЕКПЧ по изключение е приложимо с цел да се осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена в районното управление, а е можела да се установи още на мястото на проверката, ако полицейските служители бяха попитали намиращата се на място съпруга на жалбоподателя за неговите имена. По делото не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Ето защо със задържането, правата и законните интереси на жалбоподателя Р. Г. са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт.

По изложените съображения оспорената заповед за задържане следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

По разноските:

При този резултат от оспорването, право на разноски има жалбоподателят, който е заявил такова искане. На основание чл. 143, ал. 1 АПК сторените от жалбоподателя в хода на производство разноски в размер на 600, 00 лева следва да бъдат възложени в тежест на ответната страна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № 277зз-24/22.04.2023 г., издадена от К. З. Д. – младши инспектор в сектор пътна полиция при ОД на МВР гр. Кюстендил, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, на Р. Н. Г., с ЕГН – ***** от гр. Перник, е наложена принудителна административна мярка "Задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА ОД на МВР гр.Кюстендил на основание чл. 143, ал. 1 АПК **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Н. Г., с ЕГН – ***** от гр. Перник, сумата от 600, 00 лева /шестстотин лева/, представляваща разноски в производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – Кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на страните

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____